

skulde den vel særlig rettes til den højtærede Undervisningsminister, som jo har de saakaldte skønne Kunster i sin Varetægt, skønt jeg villigt skal indrømme, at dette Monument ikke er skønt at skue; det er jo nærmest en mislykket Hest, den har næsten ingen Hals. Hvis man ser paa den, vil man indrømme, at det Monument pynter ikke. Det har jo sin Historie, og for saa vidt er det selvfølgelig berettiget at opbevare det, men det burde afskaffes som offentligt Monument og sættes ind i et Museum, hvor det hører hjemme som en Antikvitæt, men det bør ikke vedblivende staa paa en af Byens offentlige Pladser, saa meget mindre som det jo oprindeligt er et Udtryk for gammelt Had og Triumf overfor en anden, os venligsindet Nation, nemlig Svenskerne, denne ædle og ridderlige Nation, som vi netop ganske særlig i vore Dage ønsker at staa i det mest venskabelige Forhold til. Jeg synes, der var god Grund til netop nu at flytte dette gamle Monument, der taler en helt anden Tale end den, vi ønsker at høre i Øjeblikket, og lad os saa f. Eks. paa denne smukke Plads, naar Tiden en Gang er inde dertil, faa rejst et stort Monument for Freden, et Monument, som forhaabentlig ogsaa vil kunne blive til Minde om Danmarks Neutralitet under Krigen. Jeg er sikker paa, at der, om alt fremdeles gaar vel, vil kunne rejses de største Kapitaler hertil, som der nogensinde er rejst til Opførelse af et Monument herhjemme. For saa vidt den højtærede Minister kan udrette noget i denne Sag, vil jeg gerne bede ham derom. Og hvis der skal foregaa en Samvirken med Københavns Kommunalbestyrelse, er vi jo saa heldige til Minister at have det ærede Medlem fra Fakse (Stauning), der ogsaa er Medlem af Kommunalbestyrelsen. Og min Henstilling vil derfor ogsaa i særlig Grad være rettet til ham.

Til Slutning vil jeg gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister. Vi har vist alle i disse Dage med Sorg og Harm læst om en Begivenhed, der har fundet Sted her ude paa Kysten, hvor en usædvanlig stor og stolt Kronhjort, formodentlig af Æventyrlyst, er svømmet ud i Sundet over til Hveen, hvor den blev fredet og plejet og behandlet godt af Svenskerne; men da den saa kom svømmende tilbage til den danske Kyst, blev den dræbt under store Lidelser af nogle danske Mænd, for at disse Uslinge kunde tjene nogle Kroner. Jeg tror at turde sige, at det har skaaret alle i Hjertet at høre herom. Selv om vi ikke alle er særlig interesserede

i Dyrebeskyttelse, tror jeg, at det har pint os alle at høre om dette stolte Skovens Dyr, der har vist sine vældige Kræfter ved at svømme ud i Havet paa Langfart, og som saa, da det igen nærmede sig sit Hjemlands Kyst, blev nedskudt af nogle hjerteløse Individuer. Jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, om der ikke kunde tænkes en Form, hvorunder de kunde blive draget til Ansvar. Jeg tænker ikke her saa meget paa Gartner Jensen fra Krogerup, der efter Meddelelserne ikke har betænkt sig paa at sætte den dræbte Hjorts Gevir op i sin Stue, til Minde om den skamløse Handling, som han har været med til at begaa. Jeg tænker ikke saa meget paa ham som paa de tre andre, en Skibsbygger Nærum, som ved Hjælp af et Par unge Mennesker tog ud for at pine Dyret til Døde. Jeg vil gerne spørge: Har man saaledes Lov til at antaste alt levende — naturligvis undtagen Mennesker — paa Søen og saa nær ved Land? Man maatte dog vide, at dette Dyr hørte ikke til der, men et helt andet Sted, det hørte til paa Landjorden. Ja, det har man vel sagtens Lov til, men saa vil jeg spørge om Dyrebeskyttelseslovens § 1 ikke kan bringes til Anvendelse overfor disse tre Mænd, der saaledes med fuldt Overlæg begaar en oprørende Mishandling af et Dyr uden at være i Stand til at give det Banesaaret, naar det endelig havde været deres Hensigt. Der skrives herom i „Politiken“, at disse Mænd først efter adskilligt Dyrplageri fik slæbt Hjorten død i Land. Der er ingen Tvivl om, at det er rigtigt, og det er altsaa en Erkendelse af, at der i dette Forhold er blevet begaaet et oprørende Dyrplageri. For øvrigt vil jeg sige, at der er heller ingen Grund til just at beundre Kromandens Forretningsdygtighed, da han straks købte Dyret af disse pengebegærlige Herrer. Hele denne Begivenhed synes jeg vidner om en sørgelig raa Tankegang hos visse Mennesker. Jeg tror, at den højtærede Minister vilde imødekomme mange Menneskers Ønske, hvis han paa en eller anden Maade kunde gribe ind her. „Politiken“ slutter sin Beretning paa følgende Maade: „Vi modtog allerede i Aftes adskillige Breve fra Dyrevenner, der i oprørte Udtryk ønskede disse Folk straffede; der er neppe Basis for nogen juridisk Aktion, og man bør ikke være hævn-gerrig, men vi haaber, at dette lille Tilfælde vil være andre en Lære om, at der er noget, der er vigtigere end Pengegevinst.“ Jeg vil dertil sige, at der er visse Tilfælde, hvor man bør være hævn-gerrig, og der er god Grund til det i dette Tilfælde. Jeg henstiller nu til den højt-